

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 36

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

OCTUBRE 15. 1942

Crònica

El GROP CATALUNYA compleix aquest mes un altre aniversari. Farà 35 anys que, audaç i decidit, va alçar un ideal i una bandera. La sagrada bandera de les quatre barres i l'ideal d'independència nacional. Res no ha pogut moure'l de la línia recta i inflexible; ha vençut totes les dificultats i ha estat una entitat gran i forta. Va proposar-se donar als catalans un casal autèntic, sense mixtificaciones espirituals. Catalunya és Catalunya i prou! La Catalunya amagada darrera de símbols estranys per a nosaltres, refugiada en un recó d'aquelles entitats menades per catalans que no tenien valor per oposar-se a l'esperit colonial que vivia en l'ambient espanyol, en retirar-se Espanya vençuda per l'heroisme dels cubans, el GROP va descobrir-la.

Catalunya, amb personalitat pròpia, ha estat coneguda per aquest noble poble que ens acull a través de les seves manifestacions culturals i artístiques i el seu esperit patriòtic. Ens plau haver rebut sovint l'homenatge de la seva simpatia.

I esperem el triomf. Per ell el GROP no defallirà mai.
;Visca la República Catalana!

El Consell de Londres ha dimitit. La pressió dels elements "continuistes" oposats a tota mena d'acció immediata per la independència de Catalunya, ha provocat la crisi. Substancialment la crisi es deu a que aquell no havia definit un ideal patriòtic. Tampoc l'havien definit les Comunitats Catalanes i volien trobar-lo, fet a la mida de tothom, pel camí de la transigència, en una fórmula representada per aquest desgraciat "punt mínim de coincidència".

Si fem servir el cap per pensar, veurem que, amb el

Consell de Londres, han fet crisi tots els esforços per bastir una unitat catalana sense ideal nacional. Per resoldre aquesta crisi i evitar que torni a produir-se més endavant (quan faria més mal encara) no cal solament que tots els organismes que l'apoiaven li ratifiquin la confiança, sinó que cal que declarin que professen un ideal nacional i tenen una mateixa voluntat: el de la independència i la d'obrar amb personalitat nacional pròpia.

Aleshores s'haurà resolt la crisi, perquè, malgrat que sigui enutjós parlar del que fins ara ha estat una mostra de la nostra incapacitat política, som tots els catalans, els organitzats i els no organitzats, que volem veure com s'emprèn un camí definitiu. Necessitem integrar la força que representa una voluntat incommovible que és la unitat per la independència; la necessitem per sumarnos a ella i exhibir-la per atreure els incrèduls, els pusil·lanimes i els escèptics que veuran que "ara va de debò".

Per això cal que deixem de mirar enrera; que retornem als principis del nacionalisme pur.

Catalunya és una nacionalitat que aspira a tenir una sobirania pròpia, un Estat propi; que reclama la seva independència nacional.

El Consell de Londres, tímidament, a'apoiava en la continuïtat del règim de la Generalitat; fou un error. Menys tímidament i fins descaradament, s'hi arrapaven a aquesta continuïtat organismes i homes que deien apoiarlo, satisfets en imaginar-se un seguit d'aventatges que una posició tal els representava. En ascendir pels camins de la intransigència patriòtica, s'ha plantejat el problema de la continuïtat legal i el Consell ha dimitit.

Rectifiquem a temps. No hi ha cap altra legalitat que la que es porta dintre de l'ànima. Els que es queden a mig camí ja no representen res ni signifiquen res.

Proclamem que la unitat catalana és una cosa nova. És una nova estructura que volem crear damunt la fallida total d'homes i de procediments polítics. La unitat catalana ha d'ésser la convergència patriòtica dels catalans de tots els sectors i de totes les tendències socials i polítiques, a un punt concret i bàsic: la independència nacional.

Donem a la unitat catalana, el sentit real. La unitat